

Марко Вешовић

ЉУЉАШКА

Зјенице жена, задахтаних под мужјацима,
Гледају у смак свијета, у сребром и у грозом
Оковану икону. Папагајски криче федери,
Чела су црним знојем орошена, између душе и
душе

Витла облак прашине, од које коња не видиш.
И са полеђине зрцала љушти се живин намаз,
И прости кипчићи, с ормара, блену у све то,
Отворив уста, ко дјеца. И преци одасвуда
Озебле дланове пружају — да се на даховима
Њиховим огрију. То ли је, значи, то.
У помрчини тијела заробљенике размјењују.
Тргују чудесима. И након свакога пољупца
Чека се изнад воде двије да палме изроне
На педљу чврста копна. То ли је, дакле, то.
Сношај што бога замјењује,
Али бог никада није.

Тек прегршт тешка свијетла и трпње избистрене,
Тек слатко сребро таласаво, из којег изрони
Рука дављеникова. Док испод прозора
Свјетлосним сабљама сијеку аута помрчину.
И душа урони лице у свилено руно јагњета.
И како слатко се ћути љуљашка кад се врати,
И са смијешком над свијет надносиме се,
Као над бебу, румену, у колицима.
Али крв наша види. Види! Крв о којој се не би
Смјело казати више но што урезат можеш
На бурму вјенчану. Јер ту је прастари фијук
Око мозгава успулсираних. Панично.
И мртви, након свега, бјеже из наших тијела,
Из запаљених тамница!

(ВАГА АПОТЕКАРСКА)

Отвори све своје очи.
Престани да запиткујеш.
Престани да си бара
Која никоме, којој нико
Ништа не дугује.

Схвати једанпут — и твоји очаји
Дио су свијета.

Отвори све своје зјенице.
И нека тај миш црвени
У твојим устима
Престане грести срчку
Душина сунцокрета.

Ако си прегршт прашине —
Заиграј на овом вјетру.

И нека ти измили
Из срца пустињска корњача.
Она која се храни
Једино цвјетовима!

Отвори очи, роде мој.
И схвати напокон
Ако би вратио све што оvdје
Дугујеш, не би те остало
Ни колик да се заљуља

Тас ваге апотекарске

СВИ СУ ХЕЛЕНИ ЗНАЛИ ПЛИВАТИ

Тијела, тијела!
Тијела сита даљина, сита давнина,
Прућена на пијеску, задубила се у сунчање,
Ко часовничар у посао.
Осјетиш како вјетри хиљадугодишњи замор
Из наших задњих ногу.
Празни се историја из опуштених тетива.
И расте сласт бесловесна
У којој питања гасну, и циљеви се губе.
Напуштају нас лица.
Не надамо се ниоткуд ударцима,
Нити чекамо медаље иоткуда.
Све су мале престале да важе.
А наше душе, у празном, облијећу
Свијећу која гори још можда од Хесиода,
Док у ваздуху луња докони мирис јода.

Та земља под ногама — толико блиска нам је
Толико постала МИ, да о њој зацијело
Нећемо знати више — ни кад будемо ОНА.
И хиљаду се њених младости и старости
Испремјештало у нашој лијености,
У нашем дријемежу: Загребе ли се дубље —
Ископат могла би се
Кључњача каквог Ахила, вилична кост рапсода,
Или мамутов зуб,
Док у ваздуху луња докони мирис јода.
И свему дугујеш нешто.
Бар цјелов штовања. Бар смијешак праштања.
И све су несреће до јутра одложене.
Гледамо једни у друге, тонемо једни кроз друге,
И без напора, и без искуства, и без моћи кајања,
И месо нам је изаткано од пристанка на све,
И једна иста крв је, бар тако учи вода,
Од памтививијека текла кроз рибе и кроз богове,
Док у ваздуху луња докони мирис јода.

Па нек су узлети без муке,
Нека су падови без буке,
Нек се од људског даха, ни кретање, ни погледа,
Ништа испод небеса не љуљне, не искоси.
Тако је добро, уосталом.
Нека нам у рукама не расте више ништа,
И више ништа не гасне.
Очи лишене искуства, лишене моћи кајања,
Цјеловитију виде Земљу.
Знају чему шта дугујемо.